

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນາຖາວອນ

ກະຊວງກະສິກຳ ແລະປ່າໄມ້
ສະຖາບັນຄົ້ນຄ້ວາກະສິກຳ ແລະປ່າໄມ້
ສູນຄົ້ນຄ້ວາການປະມົງ

LARReC Research Report No.0007

ISSN 1608-5604

ການສຶກສາການລ້ຽງກົບ ໃນກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນ

ການສຶກສາການລ້ຽງກີບ ໃນກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນ

ຂຽນໂດຍ: ບຸນສິງ ວົງວິຈິດ

ສູນຄົ້ນຄ້ວາການປະມົງ

ຜູ້ ປນ: 9108, ວຽງຈັນ, ສປປ ລາວ

E-mail: larrec.info@laopdr.com

ສາລະບານ

ສະພາບລວມ.....	1
ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສາ.....	2
ອຸປະກອນ ແລະ ວິທີການ.....	2
ສະຖານທີ່.....	2
ໄລຍະເວລາຂອງການສຶກສາ.....	2
ການວາງແຜນການສຶກສາ.....	2
ວິທີການສຶກສາ.....	2
ຜົນໄດ້ຮັບ.....	3
ບັນດາເນື້ອງ ແລະ ບ້ານທີ່ມີການລ້ຽງກົບ.....	3
ຊະນິດກົບທີ່ລ້ຽງ.....	3
ແຫລ່ງທີ່ມາຂອງແນວພັນ.....	4
ອາຫານ ແລະ ການໃຫ້ອາຫານ.....	4
ແຫລ່ງທີ່ມາຂອງອາຫານ.....	5
ສະຖານທີ່ຂອງການລ້ຽງກົບ.....	5
ຂະໜາດກົບ ແລະ ອັດຕາການປ່ອຍ.....	5
ຮູບແບບການລ້ຽງກົບ.....	5
ຮູບແບບການລ້ຽງກົບໃນອ່າງຊີເມັນ.....	6
ຮູບແບບການລ້ຽງກົບໃນໜອງດິນ.....	7
ຮູບແບບການລ້ຽງກົບໃນກະຊັງ.....	9
ການຮັກສາພໍ່ແມ່ພັນ.....	10
ບັນຫາຂອງການລ້ຽງກົບໃນກຳແພງນະຄອນ.....	10
ທາງດ້ານຕະຫລາດກົບ.....	10
ການໄລ່ລຽງເສດຖະກິດ.....	11
ສະຫລຸບ.....	13
ຂໍ້ແນະນຳ.....	14
ເອກະສານອ້າງອີງ.....	15

I. ສະພາບລວມ.

ໃນປະຈຸບັນ ກົບກຳເປັນສັດລ້ຽງຊະນິດໜຶ່ງທີ່ໄດ້ມີການພັດທະນາການລ້ຽງ ຈົນກາຍເປັນເສດຖະກິດໃນຫຼາຍປະເທດ ມາເປັນ ເວລາດົນນານແລ້ວ ເຊັ່ນ ປະເທດ ຍີ່ປຸ່ນ, ປະເທດຈີນ ເປັນຕົ້ນ.

ສປປລາວ ຊາວກະສິກອນໃນຫຼາຍເຂດ ຫຼາຍທ້ອງຖິ່ນ ແມ່ນໄດ້ເລີ່ມໃຫ້ຄວາມສົນໃຈ ກ່ຽວກັບການລ້ຽງກົບຫຼາຍຂຶ້ນ ໂດຍສະ ເພາະເຂດກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນ ແມ່ນມີຫຼາຍຄອບຄົວຂອງຊາວກະສິກອນ ໄດ້ຍຶດຖືເອົາອາຊີບ ການລ້ຽງກົບ ເພື່ອສ້າງເສດຖະ ກິດ ແລະ ລາຍໄດ້ເພີ່ມໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວ ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ການລ້ຽງກົບຢູ່ໃນລາວເຮົາ ກໍຍັງບໍ່ທັນຂະຫຍາຍຕົວເປັນທີ່ແນ່ນອນ ຍັງບໍ່ທັນມີ ເຂດ ແລະ ຈຸດໃດ ທີ່ສາມາດ ລ້ຽງຂະຫຍາຍໄປເຖິງລະດັບຟາມ ເພື່ອຕອບສະໜອງຢ່າງພຽງພໍໄດ້, ດັ່ງນັ້ນ ວຽກງານ ຄົ້ນຄວ້າສຶກສາການລ້ຽງກົບ ຈຶ່ງເປັນວຽກງານໜຶ່ງ ທີ່ຂະແໜງການປະມົງໃນລາວເຮົາ ຈະຕ້ອງສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ພັດທະນາ ປັບ ປຸງຄຸນນະພາບຂອງການລ້ຽງໃຫ້ສູງຂຶ້ນ ເລື້ອຍໆ ແລະ ສົ່ງເສີມໃຫ້ຊາວກະສິກອນໄດ້ມີການລ້ຽງຢ່າງກວ້າງຂວາງ.

ກ. ດ້ານເຕັກນິກ

ກົບເຖິງວ່າຈະເປັນສັດທີ່ລ້ຽງງ່າຍ ແລະ ມີຂັ້ນຕອນຂອງການລ້ຽງທີ່ບໍ່ຫຍຸ້ງຍາກກໍຕາມ ບັນຫາທີ່ສຳຄັນອັນດັບໜຶ່ງທີ່ຈະຕ້ອງ ເອົາໃຈໃສ່ ກໍຄືດ້ານເຕັກນິກ ແລະ ວິຊາການ ຂອງການລ້ຽງທີ່ມີຄຸນນະພາບເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສະພາບແວດລ້ອມ ໃນແຕ່ລະ ທ້ອງຖິ່ນ, ໃນປະຈຸບັນການລ້ຽງກົບ ຢູ່ໃນລາວເຮົາ ຊາວກະສິກອນຜູ້ລ້ຽງ ສ່ວນຫຼາຍຍັງຂາດຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ປະສົບ ການ ກ່ຽວກັບເຕັກນິກຂອງການລ້ຽງທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມຫຼັກວິຊາການຢູ່ ເຮັດໃຫ້ການລ້ຽງກົບ ຍັງຢູ່ໃນລະດັບຄອບຄົວ ຜົນຜະລິດສັງຄົມ ບໍ່ພຽງພໍຕາມຄວາມຕ້ອງການ ໃນປະຈຸບັນ.

ຂ. ດ້ານເສດຖະກິດ - ສັງຄົມ

ປະຈຸບັນການລ້ຽງກົບ ໄດ້ມີຜູ້ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈເພີ່ມຂຶ້ນ ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ເພາະກົບເປັນສັດເສດຖະກິດຊະນິດໜຶ່ງທີ່ລ້ຽງງ່າຍ, ລົງທຶນໜ້ອຍ, ຂາຍໄດ້ລາຄາດີ, ຕະຫຼາດພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດກໍຍັງມີຄວາມຕ້ອງການສູງ ສຳລັບຢູ່ໃນປະເທດລາວເຮົາ ກົບຖື ວ່າເປັນສັດທີ່ມີຄວາມນິຍົມບໍລິໂພກສູງ ຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດ ແມ່ນຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍ, ບວກໃສ່ກັບສະມັດທະພາບການຜະ ລິດຍັງຕ່ຳ ດັ່ງນັ້ນ ກົບຈຶ່ງມີລາຄາແພງໂດຍສະເພາະໃນຊ່ວງລະດູແລ້ງ ແລະ ຄວນຈະສົ່ງເສີມການລ້ຽງ ແລະ ຜະລິດໃຫ້ເປັນສິນຄ້າ.

II. ຈຸດປະສົງ

- ເພື່ອເກັບກຳຂໍ້ມູນການລ້ຽງກົບໃນກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນເປັນຂໍ້ມູນພື້ນຖານ ແລະ ສຶກສາວິທີການລ້ຽງຂອງຊາວກະສິກອນ.
- ເພື່ອຢາກຮູ້ບັນຫາຂອງຊາວກະສິກອນ, ການຈັດການບົວລະບັດຮັກສາພໍ່ແມ່ພັນ, ເສດຖະກິດການຕະຫລາດ ແລະ ອື່ນໆ.
- ເພື່ອເປັນພື້ນຖານໃນການວິເຄາະ , ວາງແຜນກ່ຽວກັບການລ້ຽງ ແລະ ການຂະຫຍາຍພັນກົບໃນຕໍ່ໜ້າ.

III. ວິທີການສຶກສາ

1. ສະຖານທີ່

ໃນການລົງສຳຫລວດເກັບກຳຂໍ້ມູນຄັ້ງນີ້ ແມ່ນເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາ 8 ຕົວເມືອງໃນເຂດກຳແພງນະຄອນຄື: ເມືອງສີ ໂຄດຕະບອງ, ເມືອງສີສັດຕະນາກ, ເມືອງຫາດຊາຍຟອງ, ເມືອງໄຊເສດຖາ, ເມືອງໄຊທານີ, ເມືອງຈັນທະບູລີ, ນາຊາຍທອງ ແລະ ເມືອງປາກງື່ມ.

2. ໄລຍະເວລາໃນສຶກສາ

ການລົງສຳຫລວດເລີ່ມ ແຕ່ວັນທີ 5 / 9 / 2001 - 5 / 12 / 2001

3. ການວາງແຜນການສຶກສາ

- ສ້າງແບບຟອມສຳພາດ ເພື່ອຖາມຊາວກະສິກອນຜູ້ລ້ຽງກີບ.
- ພົວພັນຂະແໜງລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງຂອງກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນ.
- ປະສານງານກັບພະນັກງານຂອງແຕ່ລະເມືອງ ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າເຈົ້າພົວພັນ ໃນການລົງສຳຫລວດຄອບຄົວຊາວກະສິກອນຜູ້ລ້ຽງກີບ.

4. ວິທີການສຶກສາ

ການສຶກສາຄັ້ງນີ້ແມ່ນໄດ້ລົງພື້ນທີ່ຕົວຈິງຂອງແຕ່ລະເມືອງໂດຍມີການສອບຖາມໝົດທຸກຄອບຄົວທີ່ມີການລ້ຽງກີບ. ໂດຍບໍ່ມີການສຸ່ມເອົາ ແລະ ຖາມຊາວກະສິກອນຕາມໂຄງຮ່າງຂອງການສຳພາດ ແລະ ສັງເກດສະພາບພື້ນທີ່ຕົວຈິງຂອງການລ້ຽງນັ້ນ.

IV. ຜົນໄດ້ຮັບຈາກການສຶກສາ

1. ບັນດາເມືອງ ແລະ ບ້ານທີ່ມີການລ້ຽງກີບໃນເຂດກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນ

ຕາຕະລາງ .1 . ບັນດາເມືອງ ແລະ ບ້ານທີ່ມີການລ້ຽງກີບໃນກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນ

ລ/ດ	ຊື່ເມືອງ	ຊື່ບ້ານ	ອ່າງຊີເມັນ	ກະຊັງ	ອ່າງດິນ
1	ສີໂຄດ	ໜອງປາໃນ	1	-	-
2	ສີໂຄດ	ໜອງແຕ່ງ	3	-	-
3	ໄຊເສດຖາ	ສະພັງໝໍ້	5	-	-
4	ໄຊເສດຖາ	ຫົວຂົວ	9	9	-
5	ສີສັດຕານາກ	ໂພນສະຫວັນເໜືອ	4	-	3
6	ຈັນທະບູລີ	ໂພນຕ້ອງຈອມມະນີ	36	-	-
7	ນາຊາຍທອງ	ນ້ຳກ້ຽງເໜືອ	-	1	-
8	ນາຊາຍທອງ	ນ້ຳກ້ຽງເໜືອ	1	-	-
9	ໄຊທານີ	ໄຜ່ລ້ອມ	3	-	-
10	ຫາດຊາຍຟອງ	ທ່າມ່ວງ	3	-	-
	ລວມ		65	10	3
	ອັດຕາ		83,33%	12.82%	3.85%

2. ແນວພັນກີບທີ່ລ້ຽງ

ພັນກີບແມ່ນມີຫລາຍຊະນິດ ແຕ່ທີ່ຊາວກະສິກອນນິຍົມລ້ຽງໃນກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນສ່ວນຫລາຍແມ່ນມີ 2 ຊະນິດຄື: ກີບພັນບູນຟ້ອນກ ແລະ ກີບນາ ເຊິ່ງກວມເປີເຊັນ ຢູ່ 90 % ແລະ 10 % ຕາມລຳດັບ.

ຕາຕະລາງ. 2 . ແນວພັນຂອງກີບທີ່ລ້ຽງໃນເຂດກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນ

ຊະນິດກີບທີ່ລ້ຽງ	ຈຳນວນ (ຄ/ຄ)	ອັດຕາ (%)
ພັນກີບນາ	1	10
ກີບບູນຟຣອກ	9	90
ລວມ	10	100

3. ແຫລ່ງທີ່ມາຂອງແນວພັນກີບ

ກີບນ້ອຍທີ່ນຳມາລ້ຽງສ່ວນຫລາຍແລ້ວແມ່ນມາຈາກ 3 ແຫລ່ງດ້ວຍກັນຄື: ເອົາກີບນ້ອຍຈາກທຳມະຊາດມາລ້ຽງ, ມີການເຮັດປະສົມພັນພາຍໃນຄອບຄົວເອງ ແລະ ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນນຳເຂົ້າຈາກປະເທດໃກ້ຄຽງ. ໂດຍຄິດເປັນເປີເຊັນແມ່ນ 10% , 40 % ແລະ 50% ຕາມລຳດັບ.

ຕາຕະລາງ.3. ແຫລ່ງຂອງກີບທີ່ນຳມາລ້ຽງໃນກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນ

ແຫລ່ງທີ່ມາຂອງກີບ	ຈ/ນຄອບຄົວທີ່ນຳກີບມາລ້ຽງ	ອັດຕາ (%)
ກີບທີ່ນຳມາລ້ຽງຈາກທຳມະຊາດ	1	10
ກີບທີ່ປະສົມພັນເອງ	4	40
ກີບທີ່ຊື້ມາແຕ່ປະເທດໃກ້ຄຽງ	5	50
ລວມ	10	100

4. ອາຫານ ແລະ ການໃຫ້ອາຫານ

ອາຫານ: ອາຫານ ອາຫານທີ່ຊາວກະສິກອນນິຍົມ ໃນການເກືອລ້ຽງກີບສ່ວນຫລາຍ ແມ່ນອາຫານສຳເລັດຮູບຂອງ ປາດຸກ ຊະນິດເມັດລອຍນ້ຳທັງຂອງປາດຸກນ້ອຍ ແລະ ປາດຸກໃຫຍ່ ໝົດທຸກຄອບຄົວ ທີ່ມີໂປຣຕີນສູງປະມານ 30 - 35%. ໃນນັ້ນ ມີ 4 ຄອບຄົວທີ່ເກືອແຕ່ອາຫານສຳເລັດຮູບ. ນອກຈາກນີ້ບາງຄອບຄົວໃຫ້ອາຫານຊະນິດອື່ນເສີມຕື່ມ ປະເພດຜັກ, ປານ້ອຍ, ຫອຍ ແລະ ຂອງເສດຈາກເຮືອນຄົວອີກ.

ການໃຫ້ອາຫານ: ຊາວກະສິກອນສ່ວນຫລາຍແມ່ນໃຫ້ 2 ຄັ້ງ / ວັນ ທຸກໆຄອບຄົວທີ່ໄດ້ສຳພາດມານັ້ນຄື: ຕອນເຊົ້າ ແລະ ຕອນແລງປະມານ 6:00 - 7:00 ແລະ 16:30 - 17:30 ໂມງຕາມລຳດັບ. ໃຫ້ອາຫານກີບຍັງນ້ອຍສະເລ່ຍ 5 - 6 % ຂອງນ້ຳໜັກໂຕ / ວັນ ແລະ ເວລາກີບໃຫຍ່ຈະໃຫ້ອາຫານ 3 - 4 % ຂອງນ້ຳໜັກໂຕ / ວັນ.

ຕາຕະລາງ .4 . ອາຫານທີ່ຊາວກະສິກອນໃຊ້ໃນການໃຫ້ອາຫານກີບ

ຊະນິດຂອງອາຫານ	ຈຳນວນ (ຄ/ຄ)	ອັດຕາ (%)
ອາຫານສຳເລັດຮູບ	4	40
ຜັກ + ອ/ຫສຳເລັດຮູບ	2	20
ອ/ຫສຳເລັດຮູບ + ປານ້ອຍ	2	20
ອ/ຫສຳເລັດຮູບ + ຫອຍ Cherry	1	10
ອ/ຫສຳເລັດຮູບ + ປານ້ອຍ + ຂອງເສດຈາກເຮືອນຄົວ	1	10
ລວມ	10	100

5. ແຫລ່ງທີ່ມາຂອງອາຫານ

ອາຫານສ່ວນຫລາຍແລ້ວແມ່ນມາຈາກຕ່າງປະເທດພົດ 100% ຂອງອາຫານສຳເລັດຮູບ. ບາງຄອບຄົວແມ່ນເກືອແຕ່ອາຫານສຳເລັດຮູບ ແລະ ມີສ່ວນໜຶ່ງທີ່ໃຫ້ອາຫານທີ່ມີຢູ່ຕາມທ້ອງຖິ່ນລົມທົບກັບອາຫານສຳເລັດຮູບນັ້ນ.

ຕາຕະລາງ.5. ແຫລ່ງທີ່ມາຂອງອາຫານ

ແຫລ່ງທີ່ມາຂອງອາຫານ	ຈຳນວນຄອບຄົວທີ່ເກືອ ອາຫານແຕ່ລະຊະນິດ	ອັດຕາ (%)
ຕ່າງປະເທດ	4	40
ຕ່າງປະເທດ + ວັດຖຸທີ່ມີຢູ່ທ້ອງຖິ່ນ	2	20
ຕ່າງປະເທດ + ວັດຖຸທີ່ມີຢູ່ທ້ອງຖິ່ນ	2	20
ຕ່າງປະເທດ + ວັດຖຸທີ່ມີຢູ່ທ້ອງຖິ່ນ	1	10
ຕ່າງປະເທດ + ວັດຖຸທີ່ມີຢູ່ທ້ອງຖິ່ນ	1	10
ລວມ	10	100

6. ສະຖານທີ່

ການລ້ຽງກີບສະຖານທີ່: ຕ້ອງໃກ້ບ່ອນພັກເຊົາ, ໃກ້ແຫລ່ງຂອງອາຫານ, ບໍ່ຢູ່ໃນຊຸມຊົນແອອັດຈົນເກີນໄປ, ມີທາງຄົມມະນາຄົມສະດວກສະບາຍ ແລະ ທີ່ສຳຄັນແມ່ນໃກ້ຕະຫລາດ. ຊາວກະສິກອນລ້ຽງກີບສ່ວນຫລາຍແມ່ນມີສະຖານທີ່ເປັນຂອງຕົນເອງ.

7. ຂະໜາດ ແລະ ອັດຕາການປ່ອຍກີບລ້ຽງ

ຂະໜາດຂອງກີບ: ຂະໜາດຂອງກີບທີ່ຊາວກະສິກອນນຳມາລ້ຽງສ່ວນຫລາຍແມ່ນ ຫລັງຈາກທາງກູດ ຊຶ່ງມີຂະໜາດຄວາມຍາວຂອງລຳໂຕສະເລ່ຍປະມານ 2 - 3 ຊຕມ ແລະ ນ້ຳໜັກຂອງລຳໂຕ ສະເລ່ຍ 2 - 4 ກຣາມ.

ອັດຕາຂອງການປ່ອຍກີບ: ສຳລັບອ່າງຊີເມັນແມ່ນມີ 2 ຂະໜາດຄື 3 x 4 x 1 ມ ແລະ ຂະໜາດ 2 x 2 x 1 ມ ຈະປ່ອຍກີບຢູ່ໂດຍສະເລ່ຍປະມານ 1,000 ໂຕ / ອ່າງ ແລະ 500 ໂຕ / ອ່າງ ຕາມລຳດັບ ສຳລັບໃນໜອງດິນຂະໜາດທີ່ ຊາວ ກະສິກອນໃຊ້ລ້ຽງແມ່ນ 4 x 4 x 1 ມ. ໂດຍມີການປ່ອຍກີບ 1,500 ໂຕ / ໜອງ ຫລື ສະເລ່ຍໃນ 1ມ² ຈະປ່ອຍກີບຢູ່ 95 ໂຕ. ສຳລັບໃນກະຊັງແມ່ນມີຂະໜາດ 1 x 2 x 1 ມ ໂດຍມີການປ່ອຍກີບ 250 ໂຕ / ກະຊັງ ຫລື ສະເລ່ຍໃນ 1ມ² ຈະປ່ອຍກີບຢູ່ 125 ໂຕ.

8. ຮູບແບບການລ້ຽງກີບ

ການລ້ຽງກີບຂອງຊາວກະສິກອນແມ່ນມີ 3 ຮູບແບບຄື:

8.1. ຮູບແບບຂອງການລ້ຽງກີບໃນອ່າງຊີເມັນລ້ຽງ 1 ຊຸດ / ປີ

ກ. ຊະນິດ ແລະ ຂະໜາດຂອງອ່າງຊີເມັນ

ຊະນິດຂອງອ່າງຊີເມັນທີ່ຊາວກະສິກອນໃຊ້ໃນການລ້ຽງກີບ ແມ່ນມີ 2 ຊະນິດຄື: ອ່າງແບບຮູບສີ່ຫລ່ຽມແຈສາກ ແລະ ອ່າງແບບວົງມົນຂອງທໍ່ນໍ້າສ້າງ. ອ່າງວົງມົນຂອງທໍ່ນໍ້າສ້າງສ່ວນຫລາຍ ແລ້ວໃຊ້ລ້ຽງກີບພໍ່ແມ່ພັນ ອ່າງສີ່ຫລ່ຽມແຈສາກສ່ວນຫລາຍແລ້ວໃຊ້ລ້ຽງກີບນ້ອຍຈົນເຖິງກີບຊັ້ນທີ່ຈຳໜ່າຍໃນຕະຫລາດ.

ອ່າງຊີເມັນທີ່ຊາວກະສິກອນໃຊ້ໃນການລ້ຽງກີບແມ່ນມີຫລາຍຂະໜາດແຕ່ສ່ວນຫລາຍທີ່ພົບແມ່ນມີຢູ່ 2 ຂະໜາດ ຄື: ຂະໜາດ 4 x 3 x 1 ມ ແລະ ຂະໜາດ 2 x 2 x 1 ມ. ອ່າງຊີເມັນທີ່ຊາວກະສິກອນໃຊ້ລ້ຽງກີບ.

ຮູບ.1 . ອ່າງຊີເມັນແບບສີ່ຫລ່ຽມແຈສາກໃຊ້ໃນການລ້ຽງກີບ

ຮູບ. 2 . ອ່າງຊີເມັນແບບວົງມົນທໍ່ນໍ້າສ້າງທີ່ໃຊ້ລ້ຽງກີບ

ຂ. ການກະກຽມອ່າງກ່ອນການລ້ຽງ

ຊາວກະສິກອນສ່ວນຫລາຍ ກ່ອນທີ່ຈະນຳກີບລົງມາປ່ອຍໃນອ່າງ ເຂົາເຈົ້າມີການຂ້າເຊື້ອຂອງອ່າງເສຍກ່ອນ ໂດຍໃຊ້ປູນຂາວຫວ່ານໃຫ້ທົ່ວ ອ່າງໃນໂດຍສະເລ່ຍປະມານ 0.02 - 0.03 ກິໂລກຣາມ / ມ² . ຈາກນັ້ນຕາກໄວ້ປະມານ 2 - 3 ວັນ ກໍລ້າງດ້ວຍນໍ້າສະອາດ ແລະ ປ່ອຍນໍ້າເຂົ້າປະມານ 5 - 10 ຊຕມ, ຊອກເອົາຜັກຕົບໃສ່, ແປ້ນສຳລັບໃຫ້ກີບຂຶ້ນມາພັກຜ່ອນ,ປ່ອນວາງອາຫານ ແລະ ກໍປ່ອຍກີບລົງໃນອ່າງ. ຫລື ອີກວິທີໜຶ່ງທີ່ຍາກໃຊ້ອ່າງໄວຂຶ້ນ ຄື: ຕັດຕົ້ນກ້ວຍແຊ່ນ້ຳທີ່ມີຢູ່ໃນອ່າງ ປະມານ 1 ອາທິດ ເພື່ອໃຫ້ຕົ້ນກ້ວຍດັ່ງກ່າວນັ້ນດູດເອົາຊີເມັນໃຫ້ມັນຈົດລົງ ຫລື ຈະໃຊ້ເປືອກຂອງໝາກນັດ ກໍໄດ້ຄູຕາມອ່າງແລ້ວປ່ອຍນໍ້າເຂົ້າຕາມທີ່ຊາວກະສິກອນບາງຄອບຄົວເຮັດ.

ຄ. ຂະໜາດ ແລະ ອັດຕາການປ່ອຍກີບນ້ອຍລົງລ້ຽງໃນອ່າງ

ຂະໜາດຂອງກີບ: ຂະໜາດຂອງກີບທີ່ຊາວກະສິກອນນຳມາລ້ຽງສ່ວນຫລາຍແມ່ນ ຫລັງຈາກທາງກຸດ ຊຶ່ງຂະໜາດຄວາມຍາວຂອງລຳໂຕສະເລ່ຍ 2 - 3 ຊຕມ ແລະ ນ້ຳໜັກຂອງລຳໂຕ ສະເລ່ຍ 2 - 4 ກຣາມ.

ອັດຕາຂອງການປ່ອຍກີບ: ສຳລັບອ່າງຊີເມັນແມ່ນມີ 2 ຂະໜາດຄື 3 x 4 x 1 ມ ແລະ ຂະໜາດ 2 x 2 x 1 ມ ຈະປ່ອນ ກີບຢູ່ໂດຍສະເລ່ຍປະມານ 1.000 ໂຕ / ອ່າງ ແລະ 500 ໂຕ / ອ່າງ ຕາມລຳດັບ. ສະເລ່ຍແລ້ວຈະປ່ອຍກີບຢູ່ປະມານ 84 ໂຕ / 1ມ² ແລະ 125 ໂຕ / 1ມ² ຕາມລຳດັບ.

ງ. ອາຫານ ແລະ ການໃຫ້ອາຫານ

ອາຫານ: ອາຫານ ອາຫານທີ່ຊາວກະສິກອນນິຍົມ ໃນການເກືອລ້ຽງກີບສ່ວນຫລາຍ ແມ່ນອາຫານສຳເລັດຮູບຂອງປາດຸກ ຊະນິດເມັດລອຍນ້ຳທັງຂອງປາດຸກນ້ອຍ ແລະ ປາດຸກໃຫຍ່ ທີ່ມີໄປຣຕິນສູງປະມານ 30 - 35 %. ມີ 4 ຄອບຄົວທີ່ເກືອແຕ່ອາຫານສຳເລັດຮູບ. ນອກຈາກນີ້ບາງຄອບຄົວໃຫ້ອາຫານຊະນິດອື່ນເສີມຕື່ມ ປະເພດຜັກ, ປານ້ອຍ, ຫອຍ ແລະ ຂອງເສດຈາກເຮືອນຄົວອີກ.

ການໃຫ້ອາຫານ: ຊາວກະສິກອນສ່ວນຫລາຍແມ່ນໃຫ້ 2 ຄັ້ງ / ວັນທຸກໆຄອບຄົວທີ່ໄດ້ສຳພາດມານັ້ນຄື: ຕອນເຊົ້າ ແລະ ຕອນແລງປະມານ 6:00 - 7:00 ແລະ 16:30 - 17:30 ໂມງ ຕາມລຳດັບ. ໃຫ້ອາຫານກີບຍັງນ້ອຍສະເລ່ຍ 5 - 6 % ຂອງນ້ຳໜັກໂຕ / ວັນ ແລະ ເວລາກີບໃຫຍ່ຈະໃຫ້ອາຫານ 3 - 4 % ຂອງນ້ຳໜັກໂຕ / ວັນ.

ຈ. ໄລຍະເວລາຂອງການລ້ຽງ

ຊາວກະສິກອນລ້ຽງກີບສ່ວນຫລາຍແມ່ນ ໃຊ້ໄລຍະເວລາພຽງແຕ່ 4 - 5 ເດືອນ ເທົ່ານັ້ນກໍສາມາດເກັບກູ້ຜົນຜະລິດຈາກກີບໄດ້ເຊິ່ງນ້ຳໜັກຂອງກີບຈະໄດ້ສະເລ່ຍ 5 - 6 ໂຕ / ກິໂລກຣາມ. ໝົດອາຫານ 3 ຖົງ(ຖົງລະ 20 ກິໂລກຣາມ) / ກີບ 2,000 ໂຕ. ໂດຍບໍ່ມີອາຫານປະເພດອື່ນມາສົມທົບຕື່ມ ໂດຍມີອັດຕາການລອດຕາຍສະເລ່ຍ 60 %.

ຮູບ. 3 . ກີບພັນທີ່ລ້ຽງໄດ້ 4 - 5 ເດືອນຂະໜາດ 5 - 6 ໂຕ / ກິໂລກຣາມ

8.2. ຮູບແບບຂອງການລ້ຽງກີບໃນໜອງດິນການລ້ຽງແມ່ນ 1 ຊຸດ / ປີ

ກ. ຊະນິດ ແລະ ຂະໜາດຂອງໜອງດິນ

ຂະນິດຂອງໜອງດິນທີ່ຊາວກະສິກອນໃຊ້ໃນການລ້ຽງກົບ ແມ່ນມີ 1 ຂະນິດຄື: ໜອງດິນແບບຮູບສີ່ຫລ່ຽມແຈສາກ ໂດຍມີການຂຸດແບບວົງກົມໄວ້ເຄິ່ງກາງ. ທາງດ້ານນອກໃຊ້ດາງຂຽວອ້ອມທັງ 4 ດ້ານ ແລະ ດ້ານໃນໃຊ້ຜັກຕົບໃສ່, ຢາງຕີນລົດຜ່າເຄິ່ງ, ບ່ອນວາງອາຫານໃຫ້ກົບ.

ໜອງດິນທີ່ຊາວກະສິກອນໃຊ້ໃນການລ້ຽງກົບແມ່ນມີຂະໜາດດຽວທີ່ພົບຄື: ຂະໜາດ 4 x 4 x 1 ມ ສາມາດ ປ່ອຍກົບໄດ້ 1.500 ໂຕ / ໜອງ ແລະ ສະເລ່ຍ ຈະປ່ອຍກົບຢູ່ 95 ໂຕ / 1 ມ² ການລ້ຽງແມ່ນ 1 ຊຸດ / ປີ.

ຮູບ . 4 . ໜອງດິນທີ່ໃຊ້ໃນການລ້ຽງກົບ

ຂ. ການກະກຽມໜອງກ່ອນຈະລ້ຽງ

ຊາວກະສິກອນສ່ວນຫລາຍກ່ອນທີ່ຈະນຳກົບລົງມາປ່ອຍໃນອ່າງເຂົາເຈົ້າມີການຂ້າເຊື້ອໃນໜອງເສຍກ່ອນ ໂດຍໃຊ້ບູນຂາວຫວ່ານໃຫ້ທົ່ວ ອ່າງໃນໂດຍສະເລ່ຍ 0.02 ກິໂລກຣາມ / ມ² . ຈາກນັ້ນຕາກແດດໄວ້ປະມານ 2 - 3 ວັນ ຈຶ່ງປ່ອຍນ້ຳເຂົ້າປະມານ 10 - 20 ຊຕມ, ຊອກເອົາຜັກຕົບໃສ່, ແປ້ນສຳລັບໃຫ້ກົບຂຶ້ນມາພັກຜ່ອນ, ບ່ອນວາງອາຫານ ແລະ ກໍ່ປ່ອຍກົບລົງໃນໜອງ.

ຄ. ຂະໜາດ ແລະ ອັດຕາການປ່ອຍກົບນ້ອຍລົງລ້ຽງໃນໜອງ

ຂະໜາດຂອງກົບ: ຂະໜາດຂອງກົບທີ່ຊາວກະສິກອນນຳມາລ້ຽງສ່ວນຫລາຍແມ່ນ ຫລັງຈາກທາງກຸດ ຊຶ່ງມີຂະໜາດຄວາມຍາວຂອງລຳໂຕສະເລ່ຍ 2 - 3 ຊຕມ ແລະ ນ້ຳໜັກໂຕ ສະເລ່ຍ 2 - 4 ກຣາມ.

ອັດຕາຂອງການປ່ອຍກົບ: ສຳລັບໜອງດິນຂະໜາດຄື: 4 x 4 x 1 ມ ຈະປ່ອຍກົບຢູ່ໂດຍສະເລ່ຍ 1.500 ໂຕ / ໜອງ. ສະເລ່ຍແລ້ວໃນ 1 ມ² ຈະປ່ອຍກົບຢູ່ 95 ໂຕ.

ງ. ອາຫານ ແລະ ການໃຫ້ອາຫານ

ອາຫານ: ອາຫານ ອາຫານທີ່ຊາວກະສິກອນນິຍົມ ໃນການເກືອລ້ຽງກີບສ່ວນຫລາຍ ແມ່ນອາຫານສຳເລັດຮູບຂອງປາດຸກ ຊະນິດເມັດລອຍນ້ຳທັງຂອງປາດຸກນ້ອຍ ແລະ ປາດຸກໃຫຍ່ ທີ່ມີໂປຣຕີນສູງປະມານ 30 - 35 % ນອກຈາກນີ້ບາງຄອບຄົວໃຫ້ອາຫານຊະນິດອື່ນເສີມຕື່ມ ປະເພດຜັກ, ປານ້ອຍ, ຫອຍ ແລະ ຂອງເສດຈາກເຮືອນຄົວອີກ.

ການໃຫ້ອາຫານ: ຊາວກະສິກອນສ່ວນຫລາຍແມ່ນໃຫ້ 2 ຄັ້ງ / ວັນ ທຸກໆຄອບຄົວທີ່ໄດ້ສຳພາດມານັ້ນຄື: ຕອນເຊົ້າ ແລະ ຕອນແລງປະມານ 6:00 - 7:00 ແລະ 16:30 - 17:30 ໂມງຕາມລຳດັບ. ການໃຫ້ອາຫານກີບຍັງນ້ອຍສະເລ່ຍ 5 - 6 % ຂອງນ້ຳໜັກໂຕ / ວັນ ແລະ ເວລາກີບໃຫຍ່ຈະໃຫ້ອາຫານ 3 - 4 % ຂອງນ້ຳໜັກໂຕ / ວັນ.

ຈ. ໄລຍະເວລາຂອງການລ້ຽງ

ຊາວກະສິກອນລ້ຽງກີບສ່ວນຫລາຍແມ່ນ ໃຊ້ໄລຍະເວລາພຽງແຕ່ 3 - 4 ເດືອນເທົ່ານັ້ນ ກໍສາມາດເກັບກູ້ຜົນຜະລິດ ຈາກກີບໄດ້ຊຶ່ງນ້ຳໜັກຂອງກີບຈະໄດ້ຢູ່ສະເລ່ຍ 5 - 6 ໂຕ / ກິໂລກຣາມ. ໝົດອາຫານ 3 ຖົງ(ຖົງລະ 20 ກິໂລກຣາມ) / ກີບ 2.000 ໂຕ ໂດຍມີອາຫານປະເພດອື່ນມາສົມທົບຕື່ມ ໂດຍມີອັດຕາການລອດຕາຍຂອງກີບສະເລ່ຍ 50 %.

8.3. ຮູບແບບຂອງການລ້ຽງກີບໃນໜອງດິນ

ກ. ຊະນິດ ແລະຂະໜາດຂອງກະຊັງ

ຊະນິດຂອງກະຊັງ: ທີ່ຊາວກະສິກອນໃຊ້ໃນການລ້ຽງກີບ ແມ່ນມີ 1 ຊະນິດຄື: ກະຊັງເປັນຮູບສີ່ຫລ່ຽມແຈສາກ ໂດຍມີການຢ່ອນລົງນ້ຳເລິກປະມານ 20 - 30 ຊຕມ. ແລະ ດ້ານໃນໃຊ້ຜັກຕົບໃສ່, ບ່ອນວາງອາຫານໃຫ້ກີບ ແລະ ບ່ອນໃຫ້ ກີບຂຶ້ນມາພັກຜ່ອນ.

ກະຊັງທີ່ຊາວກະສິກອນໃຊ້ໃນການລ້ຽງກີບແມ່ນມີຂະໜາດດຽວທີ່ພົບຄື: ຂະໜາດ 1 x 2 x 1 ມ ສາມາດປ່ອຍກີບ ໄດ້ 250 ໂຕ / ກະຊັງ.

ຮູບ . 5 . ກະຊັງທີ່ໃຊ້ໃນການລ້ຽງກີບ

ຂ. ກ່ອນຈະນຳກີບລົງມາປ່ອຍໃນກະຊັງ

ຊາວກະສິກອນສ່ວນຫລາຍແມ່ນເບິ່ງນ້ຳໃນໜອງກ່ອນ ຖ້ານ້ຳໃນໜອງຫາກເບື້ອນຫລາຍ ເຫັນປາຕາຍ ແມ່ນບໍ່ ທັນມີການເອົາກີບລົງລ້ຽງເທື່ອ. ຕ້ອງດູດນ້ຳເຂົ້າໃສ່ຕື່ມກ່ອນ ຫລື ມີການດູດນ້ຳອອກໃຫ້ໝົດ ແລ້ວຈຶ່ງເອົານ້ຳໃໝ່ເຂົ້າມາ ໃສ່ໜອງ ແລະ ສັງເກດເບິ່ງກະຊັງໃຫ້ດີເພື່ອຮັບປະກັນບໍ່ໃຫ້ກີບນ້ອຍອອກຈາກກະຊັງ.

ຄ. ຂະໜາດ ແລະ ອັດຕາການປ່ອຍກີບນ້ອຍລົງລ້ຽງໃນກະຊັງ

ຂະໜາດຂອງກີບ: ຂະໜາດຂອງກີບທີ່ຊາວກະສິກອນນຳມາລ້ຽງສ່ວນຫລາຍແມ່ນ ຫລັງຈາກຫາງກູດ ຊຶ່ງມີຂະ ໜາດຄວາມຍາວຂອງລຳໂຕສະເລ່ຍ 2 - 3 ຊຕມ ແລະ ນ້ຳໜັກໂຕ ສະເລ່ຍ 2 - 4 ກຣາມ.

ອັດຕາຂອງການປ່ອຍກີບ: ສຳລັບກະຊັງຂະໜາດຄື: 1 x 2 x 1 ມ ຈະປ່ອຍກີບຢູ່ໂດຍສະເລ່ຍ 250 ໂຕ / ກະຊັງ ຫລື ສະເລ່ຍແລ້ວແມ່ນຈະປ່ອຍກີບຢູ່ 125 ໂຕ / 1ມ².

ງ. ອາຫານ ແລະ ການໃຫ້ອາຫານ

ອາຫານ: ອາຫານ ອາຫານທີ່ຊາວກະສິກອນນິຍົມ ໃນການເກືອລ້ຽງກີບສ່ວນຫລາຍ ແມ່ນອາຫານສຳເລັດຮູບຂອງ ປາດູກ ຊະນິດເມັດລອຍນ້ຳທັງຂອງປາດູກນ້ອຍ ແລະ ປາດູກໃຫຍ່ ທີ່ມີໂປຣຕີນສູງປະມານ 30 - 35 %. ນອກຈາກນີ້ກໍມີ ການໃຫ້ອາຫານຊະນິດອື່ນເສີມຕື່ມ ປະເພດຜັກ, ປານ້ອຍ, ຫອຍ ແລະ ຂອງເສດຈາກເຮືອນຄົວອີກ.

ການໃຫ້ອາຫານ: ຊາວກະສິກອນສ່ວນຫລາຍແມ່ນໃຫ້ 2 ຄັ້ງ / ວັນ ທຸກໆຄອບຄົວ ທີ່ໄດ້ສຳພາດມານັ້ນຄື: ຕອນ ເຊົ້າ ແລະ ຕອນແລງປະມານ 6:00 - 7:00 ແລະ 16:30 - 17:30 ໂມງຕາມລຳດັບ. ໃຫ້ອາຫານກີບຍັງນ້ອຍສະເລ່ຍ 5 - 6 % ຂອງນ້ຳໜັກໂຕ / ວັນ ແລະ ເວລາກີບໃຫຍ່ຈະໃຫ້ອາຫານ 3 - 4 % ຂອງນ້ຳໜັກໂຕ / ວັນ.

ຈ. ໄລຍະເວລາຂອງການລ້ຽງ

ຊາວກະສິກອນລ້ຽງກີບສ່ວນຫລາຍແມ່ນ ໃຊ້ໄລຍະເວລາພຽງແຕ່ 3 - 4 ເດືອນ ເທົ່ານັ້ນກໍສາມາດເກັບກູ້ຜົນຜະລິດ ຈາກກີບໄດ້ຊຶ່ງນ້ຳໜັກຂອງກີບຈະໄດ້ຢູ່ປະມານ 5 - 6 ໂຕ / ກິໂລກຣາມ. ໝົດອາຫານ 3 ຖົງ(ຖົງລະ 20 ກິໂລກຣາມ) / ກີບ 2.000 ໂຕ ໂດຍມີອາຫານປະເພດອື່ນມາສົມທົບຕື່ມ ໂດຍມີອັດຕາການລອດຕາຍສະເລ່ຍ 50 % .

8. ພະຍາດຂອງກີບ

ການລ້ຽງກີບໃນເຂດກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນ ຕາມການສຶກສາມາເລື່ອງພະຍາດຂອງກີບ ແມ່ນຍັງບໍ່ທັນມີການ ລະບາດເທື່ອ ເພາະວ່າກີບຕາຍເປັນຜູງ ຫລື ເປັນໝູ່ກໍຍັງບໍ່ທັນມີເທື່ອ ມີແຕ່ບາງຄອບຄົວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ລ້ຽງກີບໜາແໜ້ນຈົນ ເກີນໄປກໍຕາຍໄດ້ເພາະຍາດກິນອາຫານບໍ່ທັນໝູ່ ແລະ ເຮັດໃຫ້ໂຕທີ່ແຂງແຮງກິນໂຕອ່ອນແອ.

9. ການຮັກສາພໍ່ແມ່ພັນ

ການຮັກສາພໍ່ແມ່ພັນຂອງກີບ ຊາວກະສິກອນສ່ວນຫລາຍແລ້ວກໍຄ້າຍຄືກັບການລ້ຽງກີບຊື້ນ ເພາະວ່າພໍ່ພັນ ແລະ ແມ່ພັນແມ່ນມີການຄັດມາຈາກກີບຊື້ນ ແລະ ມາລ້ຽງໄວ້ໂດຍການແຍກອ່າງໜຶ່ງຕ່າງຫາກ.

ພໍ່ພັນກີບ: ຊາວກະສິກອນຈະແຍກໄວ້ອ່າງໜຶ່ງໂດຍມີການຄັດເລືອກເປັນຢ່າງດີ ຂັງໄວ້ຕ່າງຫາກ ໃຫ້ອາຫານວັນ ລະ 2 ຄັ້ງຄື: ຕອນເຊົ້າ ແລະ ຕອນແລງ ອາຫານທີ່ໃຫ້ສະເລ່ຍ 2 - 3 % ຂອງນ້ຳໜັກໂຕ. ກໍບໍ່ໃຫ້ຫລາຍເພາະກີບຈະຕຸ້ຍ ມີໄຂມັນຫລາຍ ຈະມີນ້ຳເຊື້ອໜ້ອຍ ແຕ່ໃນລະດູທີ່ກີບຈຳສິນນັ້ນບາງວັນກໍໃຫ້ອາຫານ1ຄັ້ງ / ວັນ ສັງເກດເບິ່ງຖ້າອາຫານ ບໍ່ໝົດກໍບໍ່ໃຫ້ໃນມື້ຕໍ່ໄປ. ສຳລັບການຖ່າຍນ້ຳຈະຖ່າຍ 1 - 2 ອາທິດ / ຄັ້ງ.

ກົບແມ່ພັນ: ຊາວກະສິກອນກໍ່ແຍກຂັງໄວ້ອ່າງໜຶ່ງຕ່າງຫາກ ການໃຫ້ອາຫານບໍ່ໃຫ້ ຫລາຍປະມານ 2 - 3 % ຂອງນ້ຳໂຕ ເພາະຢ້ານກົບຕູ້ຍຈະມີໄຂ້ມັນຫລາຍ. ການຖ່າຍເຫນັກໍ່ 1 - 2 ອາທິດ / ຄັ້ງ ການໃຫ້ອາຫານ 2 ຄັ້ງ / ວັນ ໃນຊ່ວງລະດູຝົນ ໂດຍໃຫ້ອາຫານປາດຸກໃຫຍ່. ແຕ່ໃນຊ່ວງທີ່ກົບຈຳສິນຈະໃຫ້ອາຫານ 1 ຄັ້ງ / ວັນ ແຕ່ກົບກິນອາຫານບໍ່ ໝົດມື້ຕໍ່ໄປຈຶ່ງຄ່ອຍໃຫ້ມັນ.

ຮູບ . 6 . ການລ້ຽງກົບພໍ່ແມ່ພັນ

10. ບັນຫາຂອງການລ້ຽງກົບໃນກຳແພງນະຄອນ

◆ **ບັນຫາຂອງຊາວກະສິກອນ**

- ອາຫານມີລາຄາແພງ
- ລາຄາລູກນ້ອຍມີລາຄາແພງ
- ຊາວກະສິກອນຍັງບໍ່ທັນມີທຶນຮອນພຽງພໍມາຂະຫຍາຍກິດຈະການ
- ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານວິຊາການຍັງຕ່ຳ
- ອາຫານກົບຍັງບໍ່ມີໃນບ້ານເຮົາ
- ການຈຳໜ່າຍໃນຊ່ວງທີ່ມີກົບນາຈາກທຳມະຊາດລາຄາຈະຕົກ

11. ທາງດ້ານການຕະຫລາດ

ບັນດາແມ່ຄ້າຕ່າງໆ ໃນຕະຫລາດຂອງກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນ ຜູ້ທີ່ມີອາຊີບຂາຍປາ ແລະ ຂາຍກົບປະຈຳ ເຂົາ ບອກວ່າ ຊະນິດກົບທີ່ຂາຍໃນທ້ອງຕະຫລາດຂອງບ້ານເຮົາ ແມ່ນມີ ທັງ 2 ຊະນິດຄື: ກົບນາ ແລະ ກົບພັນ. ລາຄາກົບນາຈະ ສູງກວ່າລາຄາຂອງກົບພັນ ທັງໃນລະດູແລ້ງ ແລະ ລະດູຝົນດັ່ງຕາຕະລາງດັ່ງລຸ່ມນີ້:

ຕາຕະລາງ.6. ລາຄາຂອງກົບນາ ແລະ ກົບພັນໃນລະດູແລ້ງ, ລາຄາຂອງກົບນາ ແລະ ກົບພັນໃນລະດູຝົນ

ລ/ດ	ຕະຫລາດທີ່ສຳ ພາດ	ລາຄາກົບນາລະດູ ແລ້ງ(ກີບ)	ລາຄາກົບພັນ ລະດູແລ້ງ(ກີບ)	ລາຄາກົບນາ ລະດູຝົນ(ກີບ)	ລາຄາກົບພັນ ລະດູຝົນ(ກີບ)
1	ທົ່ງຂັນຄຳ1	25,000	15,000	18,000	18,000
	ທົ່ງຂັນຄຳ2	30,000	15,000	18,000	15,000
	ທົ່ງຂັນຄຳ3	25,000	18,000	18,000	18,000
2	ທາດຫລວງ	25,000	15,000	15,000	9,000
3	ໜອງຈັນ1	20,000	9,000	15,000	10,000

4	ໜອງຈັນ2	25,000	12,000	25,000	16,000
	ສີໄຄ	-	-	-	-
5	ຂົວດິນ	-	-	-	-
	ມູນຄ່າສະເລ່ຍ	25,000	15,000	18,000	14,000
	ລາຄາສູງສຸດ	30,000	18,000	25,000	18,000
	ລາຄາຕໍ່າສຸດ	20,000	9,000	15,000	9,000

V. ຜົນຂອງການໄລ່ລຽງເສດຖະກິດ

ກ. ລາຍຈ່າຍ	ອ່າງຊີເມັນ	ໜອງດິນ	ກະຊັງ
1. ຊັບສົມບັດຄົງທີ່			
▪ ມູນຄ່າ ອ່າງຊີເມັນ, ໜອງດິນ ແລະ ກະຊັງ	50,000	30,000	10,000
▪ ມູນຄ່າ ບ່ອນວາງອາຫານ	4,500	5,000	5,000
▪ ມູນຄ່າ ກະຕ່ອງຕັກອາຫານ	5,000	5,000	5,000
▪ ມູນຄ່າ ດາງຂຽວກັນແດດ	9,600	14,400	-
▪ ມູນຄ່າ ດາວຂຽວອ້ອມທັງສີ່ດ້ານ	-	16,000	-
ລວມ	69,100	70,400	20,000
2. ທຶນໝູນວຽນ			
▪ ມູນຄ່າ ລູກກີບນ້ອຍ	450,000	675,000	112,500
▪ ມູນຄ່າ ອາຫານ	146,000	234,000	48,700
▪ ມູນຄ່າ ປານ້ອຍ	-	75,000	-
▪ ມູນຄ່າ ຜັກຕົບ	10,000	10,000	5,000
▪ ມູນຄ່າ ແຮງງານ	200,000	200,000	120,000
▪ ມູນຄ່າ ປູນຂາວ	4,000	4,000	-
▪ ມູນຄ່າ ນໍ້າປະປາ	15,000	10,000	-
▪ ມູນຄ່າ ໄຟຟ້າ	5,000	10,000	-
ລວມ	830,000	1,218,000	286,000
ລວມ	899,100	1,288,400	306,000

ຂ. ລາຍຮັບ

ມູນຄ່າ ຂອງການຂາຍກີບ	1,500,000	1,875,000	375,000
---------------------	-----------	-----------	---------

ຄ. ດຸ່ນດ່ຽງ

ມູນຄ່າ ດຸ່ນດ່ຽງ	600,900	586,600	69,000
-----------------	---------	---------	--------

ໝາຍເຫດ:

- ການລ່ຽງເສດຖະກິດຄັ້ງນີ້ແມ່ນມີການຄິດໄລ່ໝົດທຸກຢ່າງມູນຄ່າການສ້າງອ່າງຊີເມັນແມ່ນ 500,000 ກີບ; ສາມາດໃຊ້ງານໄດ້ປະມານ 10 ປີ ແລະ ລ້ຽງໄດ້ 1 ຊຸດ / ປີ. ຄ່າຫລັຍທັງແມ່ນ 50,000 ກີບ / ອ່າງ / ຊຸດ / ປີ. ມູນຄ່າການສ້າງໜອງດິນແມ່ນ 150,000 ກີບ ; ສາມາດໃຊ້ງານໄດ້ປະມານ 5 ປີ. ແລະ ລ້ຽງໄດ້ 1 ຊຸດ / ປີ. ຄ່າຫລັຍທັງແມ່ນ 30,000 ກີບ / ໜອງ / ຊຸດ / ປີ. ມູນຄ່າການສ້າງກະຊັງແມ່ນ 30,000 ກີບ; ສາມາດໃຊ້ງານໄດ້ປະມານ 2 ປີ ແລະ ລ້ຽງໄດ້ 1 ຊຸດ / ປີ. ຄ່າຫລັຍທັງແມ່ນ 15,000 ກີບ / ກະຊັງ / ຊຸດ / ປີ.
- ມູນຄ່າກະຕ່ອງຕັກອາຫານແມ່ນ 3 ອັນ 10,000 ກີບ ແລະ ມີອາຍຸການໃຊ້ງານປະມານ 2 ປີ ຄ່າຫລັຍທັງ / ປີ ແມ່ນ 10,000 ກີບ. ບ່ອນວາງອາຫານມູນຄ່າການຊື້ຂອງອ່າງຊີເມັນແມ່ນ 13,500 ກີບ ອາຍຸການໃຊ້ງານປະມານ 3 ປີ. ຄ່າຫລັຍທັງ / ປີ ແມ່ນ 4,500 ກີບ. ບ່ອນວາງອາຫານມູນຄ່າການຊື້ຂອງໜອງດິນແມ່ນ 15,000 ກີບ. ອາຍຸການໃຊ້ງານປະມານ 3 ປີ ຄ່າຫລັຍທັງແມ່ນ 5,000 ກີບ / ປີ. ບ່ອນວາງອາຫານມູນຄ່າການຊື້ຂອງກະຊັງແມ່ນ 10,000 ກີບ ມີອາຍຸການໃຊ້ງານປະມານ 2 ປີ ຄ່າຫລັຍທັງ / ປີ ແມ່ນ 5,000 ກີບ.
- ດາງກັນແດດສຳລັບອ່າງຊີເມັນມີທັງໝົດ 12 ມ ລາຄາ 1 ມ 4,500 ກີບ ລວມທັງໝົດແມ່ນ 48,000 ກີບ ມີອາຍຸການໃຊ້ງານໄດ້ປະມານ 5 ປີ ຄ່າຫລັຍທັງ / ປີ ແມ່ນ 9,600 ກີບ. ດາງກັນແດດສຳລັບໜອງດິນມີທັງໝົດ 16 ມ ລາຄາ 1 ມ 4,500 ກີບ ລວມທັງໝົດແມ່ນ 72,000 ກີບ ມີອາຍຸການໃຊ້ງານໄດ້ປະມານ 5 ປີ ຄ່າຫລັຍທັງ / ປີ ແມ່ນ 14,400 ກີບ.
- ສຳລັບດາງຂຽວທີ່ໃຊ້ອັອມຂອງໜອງດິນແມ່ນ 1 ມ ລາຄາ 3,000 ກີບ ລວມມີ 16 ມ ທັງໝົດແມ່ນ 48,000 ກີບ ມີອາຍຸການໃຊ້ງານ ປະມານ 3 ປີ ຄ່າຫລັຍ / ປີ ແມ່ນ 16,000 ກີບ.
- ແຮງງານ 1 ຄົນ / ເດືອນ / 50,000 ກີບ , 4 ເດືອນ 200,000 ກີບ ; ສຳລັບອ່າງຊີເມັນ ແລະ ໜອງດິນ. ແຕ່ຂອງກະຊັງ 1 ຄົນ / ເດືອນ / 30,000 ກີບ. 4 ເດືອນ 120,000 ກີບ.
- ລາຄາຂາຍກີບຕາມທ້ອງຕະຫລາດສະເລ່ຍແມ່ນ 14,000 ກີບ.

ໝາຍເຫດ

- ການຜະລິດກີບໃນ 1 ອ່າງ ຜະລິດໄດ້ ປະມານ 120 ກິໂລກຣາມ. ຖ້າມີ 4 ອ່າງ ການຜະລິດກີບຈະໄດ້ປະມານ 480 ກິໂລກຣາມ / ຊຸດ / ປີ. ໃນນັ້ນອີກ 62 ອ່າງສາມາດຜະລິດໄດ້ສະເລ່ຍ 3,720 ກິໂລກຣາມ / ຊຸດ / ປີ.
- ອາຫານທີ່ໃຊ້ເຂົ້າໃນການເກືອກີບແມ່ນ ໃນ 1 ອ່າງໝົດອາຫານຢູ່ 1.5 ຖົງ. ຖ້າມີ 4 ອ່າງຈະໝົດອາຫານປະມານ 6 ຖົງ. ໃນນັ້ນອີກ 62 ອ່າງຈະໝົດອາຫານສະເລ່ຍປະມານ 47 ຖົງ.
- ລູກກີບນ້ອຍທີ່ໃຊ້ລ້ຽງໃນອ່າງຊີເມັນຂະໜາດ 4 x 3 x 1 ມ ທັງໝົດແມ່ນ 4,000 ໂຕ.
- ໃນນັ້ນລູກກີບນ້ອຍທັງໝົດໃນອ່າງຂະໜາດ 2 x 2 x 1 ມ ແມ່ນປະມານ 31,000 ໂຕ.
- ການຜະລິດກີບໃນ 1 ໜອງຜະລິດໄດ້ ປະມານ 150 ກິໂລກຣາມ. ຖ້າມີ 3 ອ່າງການຜະລິດກີບຈະໄດ້ປະມານ 450 ກິໂລກຣາມ / ຊຸດ / ປີ.
- ອາຫານທີ່ໃຊ້ເຂົ້າໃນການເກືອກີບແມ່ນ ໃນ 1 ໜອງໝົດອາຫານຢູ່ 2.5 ຖົງ. ຖ້າມີ 3 ໜອງຈະໝົດອາຫານປະມານ 8 ຖົງ.

- ລູກກົບນ້ອຍທີ່ໃຊ້ລ້ຽງໃນອ່າງຊີເມັນຂະໜາດ 4 x 4 x 1 ມ ທັງໝົດແມ່ນ 4,500 ໂຕ.
- ການຜະລິດກົບໃນ 1 ກະຊັງ ຜະລິດໄດ້ ປະມານ 25 ກິໂລກຣາມ. ຖ້າມີ 10 ກະຊັງ ການຜະລິດກົບຈະໄດ້ປະມານ 250 ກິໂລກຣາມ / ຊຸດ / ປີ.
- ອາຫານທີ່ໃຊ້ເຂົ້າໃນການເກືອກົບແມ່ນ ໃນ 1 ກະຊັງໝົດອາຫານຢູ່ 0.5 ຖົງ. ຖ້າມີ 10 ກະຊັງຈະໝົດອາຫານປະມານ 5 ຖົງ.
- ໃນນັ້ນລູກກົບນ້ອຍທັງໝົດໃນກະຊັງຂະໜາດ 2 x 1 x 1 ມ ແມ່ນປະມານ 2,500 ໂຕ.

ໝາຍເຫດ:

- ການຜະລິດກົບຊັ້ນຢູ່ພາຍໃນກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນໃນ 1 ປີ ສາມາດຜະລິດກົບໄດ້ລະເລ່ຍ 4,900 ກິໂລກຣາມ / ຊຸດ / ປີ.
- ອາຫານທີ່ໃຊ້ເຂົ້າໃນການເກືອກົບທັງໝົດໂດຍສະເລ່ຍແມ່ນ 66 ຖົງ (1,320 ກິໂລກຣາມ) / ຊຸດ / ປີ.
- ແນວພັນກົບນ້ອຍທັງໝົດໂດຍສະເລ່ຍແມ່ນ 42,000 ໂຕ / ຊຸດ / ປີ.

VI. ສະຫຼຸບ

ຜ່ານການສຶກສາເກັບກຳຂໍ້ມູນການລ້ຽງກົບໃນ 8 ຕົວເມືອງຂອງກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນທີ່ໄດ້ດຳເນີນມາເຮົາສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ດັ່ງນີ້:

1. ສະຖານທີ່ : ທີ່ໃຊ້ລ້ຽງກົບສ່ວນຫລາຍທັງໝົດໃນທົ່ວກຳແພງນະຄອນແມ່ນມີອ່າງຊີເມັນຈຳນວນ 65 ອ່າງ, ກະຊັງ 10 ກະຊັງ ແລະ ໜອງດິນ 3 ໜອງຊຶ່ງກວມອັດຕາ 83,33%, 12.82% ແລະ 3,85% ຕາມລຳດັບ.
2. ຊະນິດຂອງກົບທີ່ໃຊ້ລ້ຽງ: ໃນກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນແມ່ນມີ 2 ຊະນິດຄື: ກົບນາ ແລະ ກົບບູນຟຣອກຊຶ່ງກວມເປີເຊັນຢູ່ ປະມານ 10% ແລະ 90% ຕາມລຳດັບ.
3. ແຫລ່ງຂອງກົບທີ່ນຳມາລ້ຽງ: ໃນກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນ ແຫລ່ງຂອງກົບທີ່ນຳມາລ້ຽງສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ແມ່ນມາຈາກປະເທດໃກ້ຄຽງຊຶ່ງກວມປະມານ 50 % ຂອງກົບທີ່ນຳມາລ້ຽງທັງໝົດ, ນອກນັ້ນກໍມີກົບທີ່ມີການຜະລິດໃນບ້ານເຮົາເອງຊຶ່ງກວມເປີເຊັນຢູ່ປະມານ 50% , ເຊິ່ງໃນນັ້ນ 10% ແມ່ນກົບທີ່ນຳມາຈາກທຳມະຊາດ ແລະ ອີກ 40 % ແມ່ນກົບທີ່ມີການປະສົມພັນເອງຕາມຄອບຄົວຂອງຊາວກະສິກອນ.
4. ບັນຫາຂອງຊາວກະສິກອນ: ກ່ຽວກັບອາຫານກົບແມ່ນມີລາຄາແພງ, ລາຄາລູກນ້ອຍສູງ, ຂາດທຶນຮອນທີ່ຈະມາຂະຫຍາຍ, ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານວິຊາການຍັງຕ່ຳ, ອາຫານກົບຍັງບໍ່ມີໃນບ້ານເຮົາ , ການຈຳໜ່າຍໃນຊ່ວງທີ່ມີກົບນາລາຄາຈະຕົກຕ່ຳ.
5. ການຮັກສາກົບພໍ່ແມ່ພັນ: ແມ່ນມີການເຮັດໄດ້ດີສົມຄວນ ໂດຍມີການແຍກຊັງໄວ້ໃນຂອງແຕ່ລະຊະນິດ ເວລາກົບຈຳສິນຊາວກະສິກອນໄດ້ໃຊ້ເພື່ອງ ຫລື ໄຖ່ປານມາໃຫ້ກົບຊັ້ນຢູ່.
6. ເສດຖະກິດການຕະຫລາດ: ຕະຫລາດໃນບ້ານເຮົາ ແມ່ນຍັງມີຄວາມຕ້ອງການສູງ ລາຄາກົບນາ ແລະ ກົບພັນໂດຍສະເພາະແມ່ນລະດູແລ້ງລາຄາຈະສູງຫລາຍສະເລ່ຍແລ້ວປະມານ 25,000 ກີບ ແລະ 15,000 ກີບ ຕາມລຳດັບ.
7. ການລ້ຽງກົບໃນອ່າງຊີເມັນ: ການຜະລິດກົບໃນອ່າງຊີເມັນໃນປີໜຶ່ງ ສາມາດຜະລິດກົບໄດ້ປະມານ 4,200 ກິໂລກຣາມ / ປີ / ຊຸດ / 65 ອ່າງ.
8. ການລ້ຽງກົບໃນໜອງດິນ: ການຜະລິດກົບໃນໜອງດິນປີໜຶ່ງ ສາມາດຜະລິດກົບໄດ້ປະມານ 450 ກິໂລກຣາມ / ປີ / ຊຸດ / 3 ໜອງ.
9. ການລ້ຽງກົບໃນກະຊັງ: ການຜະລິດກົບໃນກະຊັງປີໜຶ່ງ ສາມາດຜະລິດກົບໄດ້ປະມານ 250 ກິໂລກຣາມ / ປີ / ຊຸດ /

10 ກະຊັງ.

10. ການຜະລິດກົບຊີ້ນຢູ່ພາຍໃນກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນ ໃນປີ 1 ສາມາດຜະລິດກົບໄດ້ປະມານ 4,900 kg / ຊຸດ / ປີ.

11. ອາຫານທີ່ໃຊ້ເຂົ້າໃນການເກືອກົບທັງໝົດແມ່ນໂດຍສະເລ່ຍ 66 ຖົງ (1,320 kg / ຊຸດ / ປີ).

12. ແນວພັນກົບນ້ອຍທັງໝົດໂດຍສະເລ່ຍແມ່ນປະມານ 42,000 ໂຕ / ຊຸດ / ປີ.

13. ການລົງສຳຫລວດ ແລະວິເຄາະຂໍ້ມູນຄັ້ງນີ້ຖືເປັນຜົນສຳເລັດໃນບາດກ້າວໜຶ່ງ ຂອງການສຶກສາກ່ຽວກັບການລ້ຽງກົບເພື່ອຈະນຳໄປສູ່ການວາງແຜນ ແລະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການທົດລອງໄລຍະທີ 2 ຂອງການຄົ້ນຄວ້າໃຫ້ໄດ້ຮັບໝາກຜົນ.

VII. ຂໍ້ແນະນຳ

1. ຄວນມີການປັບປຸງພັນໂດຍພື້ນຖານ ໃນການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າເຕັກນິກການຄັດເລືອກ ແລະ ການຈັດການຮັກສາພໍ່ແມ່ພັນ ເປັນບັນຫາຫລັກ.
2. ຄວນມີການສົ່ງເສີມໃຫ້ຊາວກະສິກອນທີ່ຢູ່ພາຍໃນກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນ ຫລື ຢູ່ໃນທ້ອງຖິ່ນ ຜະລິດລູກກົບນ້ອຍເອງເພື່ອເປັນການຫລຸດຜ່ອນຕົ້ນທຶນໃນການຊື້ກົບນ້ອຍເຂົ້າມາໃນແຕ່ລະປີ.
3. ຄວນຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການຜະລິດອາຫານກົບຢູ່ໃນບ້ານເຮົາເພື່ອຫລຸດຜ່ອນການນຳອາຫານເຂົ້າຈາກປະເທດໃກ້ຄຽງ ແລະ ເປັນການຫລຸດຜ່ອນຕົ້ນທຶນໃນການຜະລິດຂອງຊາວກະສິກອນໃຫ້ຕໍ່າລົງ.
4. ການເລືອກສະຖານທີ່: ເປັນບັນຫາສຳຄັນ ແລະ ເປັນພື້ນຖານຂອງການລ້ຽງກົບ ຄວນເລືອກເອົາບ່ອນທີ່ງຽບສະຫງົບປາດສະຈາກສິ່ງລົບກວນ, ໃກ້ກັບທີ່ພັກເຊົາ, ໃກ້ບ່ອນອາຫານ ແລະ ທາງຄົມມະນາຄົມສະດວກດີ ເພື່ອສະດວກໃນການເບິ່ງແຍງ ບົວລະບັດຮັກສາ ແລະ ສົ່ງສຳຄັນແມ່ນໃກ້ຕະຫລາດຈຳໜ່າຍ.
5. ໃນບັນດາອ່າງທີ່ໃຊ້ລ້ຽງກົບນີ້: ຊາວກະສິກອນຜູ້ມີທຶນຫລາຍກໍລ້ຽງໃນອ່າງຊີເມັນກໍໄດ້, ຜູ້ມີທຶນໜ້ອຍຄວນຈະລ້ຽງໃນໜອງດິນ ແລະ ກະຊັງ. ຂຶ້ນກັບແຕ່ລະພື້ນທີ່ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມຂອງຊາວກະສິກອນ.
6. ແນວພັນກົບ: ຄວນເອົາລູກສາຍເລືອດປະສົມລະຫວ່າງກົບນາ ແລະ ກົບບູນພໍຣອກທີ່ມີຢູ່ໃນບ້ານເຮົາເຮັດການປະສົມພັນກັນ. ຈະໄດ້ລູກປະສົມທີ່ມີການຈະເລີນເຕີບໂຕດີ ເພື່ອຫລຸດຜ່ອນການນຳກົບເຂົ້າຈາກປະເທດໃກ້ຄຽງ.
7. ອາຫານທີ່ໃຊ້ເກືອກົບ: ຄວນນຳໃຊ້ອາຫານທີ່ມີຢູ່ໃນທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນເພື່ອຫລຸດຜ່ອນອາຫານສຳເລັດຮູບທີ່ມີລາຄາແພງຈະເປັນການປະຢາດຕົ້ນທຶນການຜະລິດລົງນຳ.
8. ການຜະລິດກົບ: ຄວນຜະລິດໃນຊ່ວງທ້າຍລະດູ ເພາະລ້ຽງໄວ້ຂາຍໃນຍາມກົບທຳມະຊາດມີໜ້ອຍ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ລາຄາຂອງກົບແພງຈະເປັນການດີ.

ເອກະສານອ້າງອີງ

ສູນຄົ້ນຄວ້າການປະມົງ, 2001. ບົດບັນທຶກກອງປະຊຸມ ສະຫຼຸບ ຜົນການສຶກສາການລ້ຽງກີບໃນກຳ
ແພງນະຄອນ, ສູນຄົ້ນຄວ້າການປະມົງ ຄັ້ງວັນທີ 9 / 4 / 02.

ບຸນສິງ ວົງວິຈິດ ແລະ ຄະນະ, 2001. ບົດລາຍງານທ້າຍການສຶກສາ ການລົງສຳຫລວດການລ້ຽງກີບຂອງ
ຊາວກະສິກອນ ໃນ 8 ຕົວເມືອງ ຂອງກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນ.

ລ່ຽງ ຄຳສີວິໄລ ແລະ ທອງຫລອມ ພິມມະວົງ, 2001. ກີບ: ລັກສະນະພິເສດ ແລະ ເຕັກນິກການລ້ຽງ.

ລ່ຽງ ຄຳສີວິໄລ, 1992. ການທົດລອງລ້ຽງ ແລະ ອະນຸບານລູກກີບນາຈາກທຳມະຊາດ

LARReC Data and Information Unit

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any means without prior written permission to the publisher

ສູນຄົ້ນຄ້ວາການປະມົງ

ບ້ານຊຸນຕາ, ເມືອງສີໂຄດຕະບອງ, ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ, ສປປ ລາວ
ໂທລະສັບ Tel: (856 21) 215015, ໂທລະສານ (Fax): (85621) 214855

ຜູ້ໄປສະນີ (P.O Box): 9108

Email: larrec@laopdr.com

www.mekonginfo.org/partners/larrec/index.htm

ສະຫງວນລິກະສິດ